

Glassets lille Oljeflamme blussede i dette Øjeblik op, og ved det forstærkede Skin saae han nu, at Guttens Ansigt var ganske mørkt, Tænderne sammenbidte. Læberne skumbedækkede. I det samme faldt Doktorens Ord fra om Formiddagen ham i Minde, — og det svimlede for ham.

„Det er da ikke . . . det er da ikke Krampe, Hansine?“ stammede han.

Hun nikkede.

„Du maa hente Doktoren,“ tilføjede hun lidt efter, da Emanuel blev liggende ubevægelig. „Og du maa skynde dig . . . Gutten er meget syg.“

„Ja — ja,“ sagde han, ligesom vaagnende af en Bedøvelse, fik ihast nogle Klæder paa og famlede sig frem gennem Storstuens Mørke for at komme ud og vække Folkene. Da han skimtede Lys ovre bag Karlekammervinduet, begyndte han allerede oppe paa Flisetrappen at kalde:

„Niels! . . . Niels!“

Det lød i den stille Nat som et Raab om Hjælp, og inden han var naaet over Gaardspladsen, viste Karlen sig forskrækket i sin Dør — i bar Skjorte, med en opslaaet Bog i Haanden og en Pibe hængende fra Munden ned til Jorden.

„Du maa straks spænde for Vognen, Niels, og hente Doktoren. Gutten er bleven meget syg.“

„Hente Doktoren?“ sagde Niels og saae paa Emanuels blege og forstyrrede Ansigt. „Men det er jo ikke tænkeligt at finde Vej inat, saa mørkt det er. Man kan jo ikke —“.

„Ja, det faar være. Du maa kalde paa Søren, og han maa følge dig med Lygte . . . Hestene kender jo Vejen.“

„Ja men —.“ Niels vilde gøre nye Indvendinger, men Emanuel afskar ham straks Ordet.

„Gør blot, som jeg siger, og spild ikke Tiden med Snak,“ sagde han i en ham ganske uvant bydende